

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Prezenta traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Această traducere nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea indicația cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă de informare privind jurisprudența Curții Nr. 107

Aprilie 2008

Burden c. Regatului Unit - 13378/05

Hotărâre 29.4.2008 [GC]

Articolul 14

Discriminare

Imposibilitatea pentru două surori care trăiesc împreună de a beneficia de scutirea de taxa de succesiune în aceleași condiții ca și soțul sau partenerul civil supraviețuitor: *violare*

În Fapt: Conform Legii din 1984 cu privire la Taxa de Succesiune, taxa de succesiune constituie 40% din valoarea patrimoniului defunctului, în cazul în care valoarea lui depășește un anumit prag fixat în bugetul anual. Sunt exonerate bunurile transmise de la defunct la soțul supraviețuitor sau la "partenerul civil" (categorie introdusă prin Legea cu privire la Parteneriatul Civil din 2004 pentru cuplurile cu parteneri de același sex, care însă nu acoperă și membrii aceleiași familii trăind împreună). Reclamantele sunt persoane în etate, surori celibatate care au trăit împreună toată viața lor. Timp de 31 de ani ele au locuit într-o casă ale cărei proprietare în devălmășie sunt și pe care au construit-o pe un teren moștenit de la părinții lor. Fiecare dintre ele a dispus prin testament ca patrimoniul său să rămână celeilalte surori. Ele sunt îngrijorate de faptul că, atunci când una dintre ele va muri, supraviețuitoarea va fi nevoită să plătească un impozit foarte mare, spre deosebire de supraviețuitorul dintr-un cuplu căsătorit sau dintr-un cuplu care trăiește în parteneriat civil, și va fi nevoită să vândă casa pentru a se achita.

Printr-o hotărâre din 12 decembrie 2006 (vezi Nota Informativă Nr. 92), o Cameră a Curții, cu votul a patru judecători contra trei, a lăsat fără răspuns întrebarea dacă reclamantele puteau fi considerate ca fiind într-o situație analogică cu cea a unui cuplu căsătorit sau aflat într-un parteneriat civil, considerând că orice diferență de tratament era în orice caz justificată din punct de vedere obiectiv și rezonabil având în vedere marja largă de apreciere de care beneficiau Statele în materie fiscală.

În drept: Excepții preliminare

i) *Statutul de victimă*: Marea Cameră reiterează că o persoană poate pretinde că o lege îi încalcă drepturile dacă aceasta face parte dintr-o categorie de persoane care riscă să fie afectată în mod direct de legislație. Având în vedere vârsta, testamentele lor și valoarea bunurilor aflate în proprietatea fiecăreia, reclamantele au dovedit existența unui risc real că într-un viitor nu foarte îndepărtat, una din ele va fi nevoită să plătească un impozit de succesiune important pentru proprietatea moștenită de la sora ei. În astfel de condiții, reclamantele pot pretinde a fi victime ale pretinsului tratament discriminatoriu.

ii) *Epuizarea remediilor interne*: Guvernul a susținut că reclamantele - cărora nu li s-a cerut să plătească impozit de succesiune - puteau cere tribunalelor naționale în baza Legii cu privire la Drepturile Omului să declare că legislația în speță nu era compatibilă cu dreptul garantat de Convenție. Marea Cameră a observat că o astfel de declarație ar fi dat Ministerului competent o putere discreționară în a modifica sau nu dispoziția legală disputată. Totuși, chiar dacă este adevărat că în toate cazurile în care instanțele au adoptat astfel de declarații au fost întreprinși pași în vederea modificării legislației litigioase, este prematur de a afirma că procedura în cauză oferă un remediu eficient. Cu toate acestea, nu este exclus că în viitor practica modificării legislației după intervenirea unei declarații de incompatibilitate cu Convenția să devină atât de sigură, încât să fie creată o obligație în acest sens. Într-o astfel de situație reclamantele vor fi obligate să epuizeze acest remediu înainte de a se adresa Curții, cu excepția cazurilor în care un remediu eficient ar presupune și acordarea de despăgubiri.

Concluzie: excepțiile respinse (în unanimitate)

b) *Fondul*: Relația dintre frați și surori este prin natura sa diferită de cea dintre soți sau parteneri civili homosexuali în baza Legii cu privire la Parteneriatul Civil. Esența legăturii dintre frați și surori este consangvinitatea, în timp ce una dintre caracteristicile definitorii ale căsătoriei sau ale parteneriatului civil, în baza Legii cu privire la Parteneriatul Civil, este faptul că acestea sunt interzise persoanelor care sunt rude apropiate. Faptul că reclamantele au ales să trăiască împreună toată viața lor de adulți nu schimbă nimic în privința acestei diferențe esențiale dintre cele două tipuri de relație. Căsătoria conferă un statut special celor care o acceptă iar parteneriatul civil dă naștere unei relații juridice concepută de Parlament în așa fel încât să se apropie cât mai mult posibil de mariaj. Consecințele juridice pe care atât cuplurile căsătorite cât și cele în parteneriat civil decid în mod expres și deliberat să le accepte constituie elementul care distinge aceste tipuri de relații de alte forme de trai în comun. Ceea ce este determinant este existența unui angajament public, care aduce cu sine un ansamblu de drepturi și obligații de natură contractuală și nu durată sau caracterul solidar al relației. Lipsa unui astfel de acord din care să ia naștere obligații de natură juridică între reclamante, face ca relația lor de conviețuire, chiar și în pofida duratei ei, să fie fundamental diferită de cele ale cuplurilor căsătorite sau în parteneriat civil. Prin urmare, nu a avut loc o discriminare.

Concluzie: neviolare (cincisprezece voturi la doi)

Apăsați aici pentru [Notele de informare referitoare la jurisprudență](#)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă nicio responsabilitate pentru calitatea acesteia. Ea poate fi descărcată din baza de date a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din orice altă bază de date căreia HUDOC i-a transmis acest document. Traducerea poate fi reprodusă în scopuri necomerciale cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime împreună cu indicația de mai sus privind drepturile de autor și referința la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei. Orice persoană care intenționează să utilizeze fragmente din prezenta traducere în scopuri comerciale este rugată să contacteze adresa următoare: publishing@echr.coe.int

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int